

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/27/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119205505
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1119205505.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobcu: Y. U., B.. XX.X.XXXX, Z. X, X., zast. Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., IČO: 47 234 318, Záhradnícka 51, Bratislava, proti žalovanému: ČSOB Poistovňa, a.s., IČO: 31 325 416, Žižkova 11, Bratislava, zast. MGA IURIS s.r.o., IČO: 47 233 028, Cukrová 14, Bratislava, o náhradu škody na zdraví, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 18.11.2024, č. k. B1-18C/18/2019-189, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. v časti prevyšujúcej priznanú náhradu za bolesť v sume 11.639 eur a v napadnutom výroku II. v časti prevyšujúcej priznanú náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 4.388,50 eura
p o t v r d z u j e.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV. m e n í tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 45,44 %.

III. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku V. m e n í tak, že svedok N.. Y. P. má nárok na náhradu svedočného v rozsahu 27,28 % voči žalobcovi a v rozsahu 72,72 % voči žalovanému.

IV. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť titulom bolestného sumu vo výške 17.459 eur (výrok I.), titulom sťaženia spoločenského uplatnenia sumu vo výške 6.583 eur (výrok II.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV.) a svedkovi N.. Y.Q. P. priznal voči žalovanému nárok na náhradu svedočného v rozsahu 100 % (výrok V.)

2. Aplikujúc ust. § 415, § 420 ods. 1, 3, § 427 ods. 1, 2, § 428, § 441, § 444 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 4 ods. 2 písm. a), § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 5 zák. č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, § 1 opatrenia Ministerstva zdravotníctva č. S05091-2018, § 19 ods. 1, § 137 ods. 2 písm. j) zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke na vykonaných dokazovaniach zistený skutkový stav veci dospel k záveru, že žaloba o náhradu škody je sčasti dôvodnou. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 16.8.2017 o 12:50 hodine došlo k dopravnej nehode na ceste III/1981, 6,6 km v smere na obec V., pri ktorej sa zrazilo motorové vozidlo zn. Peugeot 306, Q.: B.-XXXGD vedené T. Ď.C. s motocyklom značky Honda, EČV: B.-XXXAJ vedeným žalobcom. Zo správy o dopravnej nehode, ako aj z pripojeného

vyšetrovacieho spisu a z výpovedí v trestnom konaní vyplynulo, že vlastníkom motocykla bol T. L. a motorové vozidlo zn. Peugeot bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného, čím je podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. daná pasívna vecná legitímácia žalovaného v spore. Zo skutočnosti, že žalobca nebol v čase dopravnej nehody prevádzkovateľom vedeného motorového vozidla zn. Honda vyvodil, že zodpovednosť žalobcu nemožno odvodzovať od § 427 OZ upravujúceho zodpovednosť fyzických a právnických osôb vykonávajúcich dopravu, ale jeho zodpovednosť treba posudzovať podľa § 420 OZ, v zmysle ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Rovnako z uvedeného dôvodu za neaplikovateľné v danej veci označil ust. § 421 OZ upravujúce stret dvoch prevádzok, namiesto ktorého spoluzavinenie poškodeného posudzoval podľa § 441 OZ. Zodpovednosť vodiča motorového vozidla Peugeot, ktorý je jeho prevádzkovateľom, posudzoval podľa § 427 OZ. Nestotožnil sa s obranou žalovaného založenej na záveroch orgánov činných v trestnom konaní, ktoré s ohľadom na znalecké dokazovanie a závery znalca N.. Y. P. konštatovali, že technickou príčinou dopravnej nehody bolo konanie motocyklistu (žalobcu), a z čoho žalovaný v otázke protiprávnosti konania vyvodil, že protiprávnym bolo konanie žalobcu a medzi konaním vodiča motorového vozidla zn. Peugeot a škodou nie je daná príčinná súvislosť, a preto ani nemohli byť naplnené znaky ust. § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že zodpovednosť vodiča Ď. je daná, avšak vznik škody spoluzavinil aj žalobca. Vo veci podľa neho nebolo možné vychádzať iba zo záverov orgánov činných v trestnom konaní, ktoré posudzovali priebeh skutkového deja s ohľadom na naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu. Izolovane tiež nie je možné vychádzať iba zo záveru, že nedošlo k spáchaniu trestného činu ublíženia na zdraví, za ktorý by zodpovedal vodič motorového vozidla zn. Peugeot. Podľa prvoinštančného súdu vo veci bolo potrebné skúmať jednotlivé skutkové okolnosti konkrétneho sporu, ktoré boli hlavnými príčinami, a to nie izolovane, ale všetky vo vzájomnej súvislosti z hľadiska ich významu pre vznik škody (viď rozhodnutie NS ČR z 28.5.2003, sp. zn. 25Cdo/974/2002).

3. Z uznesenia o začatí trestného stíhania, uznesenia prokurátora, ktorým bolo zrušené uznesenie o zastavení trestného stíhania, ako aj zo záverov disciplinárneho stíhania vodiča Ď. a výsluchu svedka N.. Y. P. k záverom jeho znaleckého posudku vypracovaného pre účely trestného konania vyplynulo, že vodič motorového vozidla zn. Peugeot motocyklistu predchádzal v úseku vozovky, kde bol jej stred vyznačený vodorovným dopravným značením V 1a „Pozdĺžna súvislá čiara“, t. j. vodič bol obmedzený týmto dopravným značením. Bolo tiež konštatované, že z technického hľadiska žalobca odbočením vľavo nevytvoril vodičovi vozidla zn. Peugeot prekážku z technického hľadiska náhlu. Za technickú príčinu vzniku dopravnej nehody znalec označil konanie motocyklistu, ktorý odbočoval vľavo na miesto ležiace mimo vozovku v čase, kedy už bol predchádzaný vozidlom zn. Peugeot. Zároveň však znalec uviedol, že konanie vodiča vozidla cez pozdĺžnu čiaru do protismeru počas manévru predchádzania je v priamej príčinnej súvislosti so vznikom dopravnej nehody. Opísané konanie účastníkov dopravnej nehody prvoinštančný súd kvalifikoval tak, že vodič vozidla zn. Peugeot predchádzaním v úseku vozovky, kde bol stred vyznačený vodorovným dopravným značením „Pozdĺžna súvislá čiara“, ktorým bol obmedzený, sa dopustil protiprávneho konania v rozpore s § 22 ods. 1 písm. k) zák. o priestupkoch a dopustil sa priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 137 ods. 2 písm. j) zák. č. 8/2009 Z. z. (disciplinárny rozkaz č. kvrps324-3/2018 z 11.10.2018). Predchádzanie cez pozdĺžnu súvislú čiaru do protismeru počas manévru predchádzania posúdil za jednoznačne v priamej príčinnej súvislosti so vznikom dopravnej nehody. Medzi vznikom škody žalobcu a protiprávnym konaním vodiča vozidla zn. Peugeot je daná príčinná súvislosť, a preto je daná aj objektívna zodpovednosť za vznik škody prevádzateľom vozidla zn. Peugeot, keď nie je možné, aby sa tento podľa § 428 OZ svojej zodpovednosti zbavil. Podľa názoru prvoinštančného súdu, ak by zo strany vodiča vozidla zn. Peugeot došlo k dodržaniu dopravného značenia a nezačal by manéver predbiehania žalobcu na úseku, na ktorom je zákaz predbiehania, ale pokračoval by v jazde v pravom pruhu, ku vzniku škody v danom rozsahu by nedošlo. Uviedol, že súdna prax pri posudzovaní miery účasti na dopravnej nehode vychádza z premisy, že bezpečnosť cestnej premávky vyžaduje striktné dodržiavanie dopravných predpisov, vrátane povinnosti dbať na dopravné značky, ako aj neohrozenie plynulosti cestnej premávky, t. j. primeranou rozumnou mierou sa spoliehať na disciplinovanosť ostatných účastníkov premávky vo vzťahu k rešpektovaniu záväzným spôsobom stanovených pravidiel tejto premávky, premisa ktorá v danom prípade platí rovnakou mierou pre oboch účastníkov dopravnej nehody, na čo poukazoval v konaní aj žalobca ako na princíp obmedzenej dôvery v doprave. Zodpovednosť vodiča J. bola navyše konštatovaná aj v disciplinárnom konaní, keď bol uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 137 ods. 2 písm. j) zák. č. 8/2009 v spojení s § 22 ods. 1 písm. k) zák. č. 372/1990 Zb., a to disciplinárnym rozkazom č. kvrps 324-3/2018 z 25.10.201

a bola mu uložená pokuta vo výške 100 eur. Prvoinštančný súd preto ustálil, že jednou z príčin vzniku škody na zdraví žalobcu, bolo aj porušenie dopravných predpisov vodičom vozidla zn. Peugeot.

4. Pokiaľ sa týka zodpovednosti žalobcu ako vodiča motocykla konštatoval, že aj tento bol v zmysle § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z. povinný pri odbočovaní dbať na zvýšenú opatrnosť a neohrozovať vodiča idúceho za ním. Znalec N. P. pre účely trestného konania konštatoval, že žalobca pri pohľade dozadu mal možnosť vidieť a podľa svojho vyjadrenia aj videl vozidlo zn. Peugeot, pričom mohol vidieť a rozpoznať, že ho vozidlo zn. Peugeot predchádza a mal možnosť odpovedajúcim spôsobom konať, t. j. odbočiť vľavo až vozidlo Peugeot prejde vľavo vedľa neho, čo rezultovalo do záveru o technickej príčine nehody a zároveň následne aj do výsledku trestného konania. Žalobca mohol stretu zabrániť, keď mohol vidieť vozidlo zn. Peugeot, ktoré sa nachádzalo za ním priečne v strede vozovky a v čase, kedy už vykonávalo manéver predchádzania, a teda porušil aj povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví podľa § 415 OZ. Aj keď sa podľa názoru súdu žalobca mohol spoliehať na dodržiavanie predpisov vozidla idúceho za ním, zvýšenou opatrnosťou, ktorú má pri odbočovaní, bolo možné očakávať, že sa primeranou a rozumnou mierou nebude spoliehať len na dopravné značenie, ale za stavu, kedy videl, resp. mohol vidieť manéver predchádzania vozidla zn. Peugeot, nebude odbočovať vľavo. V tomto smere aj žalobca konal protiprávne, pričom medzi vznikom škody a jeho konaním je príčinná súvislosť, ako to konštatoval aj znalec v znaleckom posudku, keď za technickú príčinu vzniku škody označil práve konanie žalobcu.

5. V ďalšom prvoinštančný súd porovnal u vodiča vozidla zn. Peugeot mieru účasti na dopravnej nehode spočívajúcej v porušení pravidiel cestnej premávky a predchádzanie žalobcu v úseku, kde to bolo dopravným značením zakázané cez pozdĺžnu súvislú čiaru do ľavej protismernej časti vozovky a zároveň povinnosť zvýšenej opatrnosti vodiča motocykla, časovú súvislosť jeho manévru predchádzania a jeho možnosť dopravnej nehode zabrániť vzhľadom na to, že mal možnosť vidieť vozidlo zn. Peugeot. Konštatoval, že i keď nepochybne príčinou dopravnej nehody bolo porušenie pravidiel cestnej premávky vozidla Peugeot a predbiehanie na mieste, kde to bolo dopravným značením zakázané, táto skutočnosť automaticky nevedie k záveru o zvýšenej miere účasti tohto vodiča na dopravnej nehode (viď rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.3.2024, sp. zn. 9Co/95/2023). Podľa názoru prvoinštančného súdu bolo priebeh nehodového deja možné z časového hľadiska rozdeliť na dve etapy, a to etapu od začiatku manévru odbočovania motocyklistu (v znaleckom posudku označené ako čas 3,0 +/- 10 % pred stretom) a etapu po začiatku tohto manévru (v znaleckom posudku označené ako čas 2,0 +/- 10 % pred stretom). V prvej etape priebehu nehodového deja pred začiatkom manévru odbočovania motocyklistu, t. j. v čase začiatku manévru predchádzania vozidla zn. Peugeot, vodič motocykla nezačal odbočovať vľavo, spomaľoval a pri pohľade dozadu mal možnosť vidieť vozidlo zn. Peugeot jazdiace za ním, no nemal možnosť usudzovať, že tento začína vybočovať z pravého jazdného pruhu. Vychádzajúc zo záveru, že motocyklista nevytvoril náhlu prekážku vodiča zn. Peugeot, mal súd za to, že do tohto okamihu nebolo možné hodnotiť techniku jazdy motocyklistu ako nesprávnu. Naopak v tomto okamihu už došlo k porušeniu dopravných predpisov vodičom vozidla zn. Peugeot, ktorý v rozpore s dopravným značením začal manéver predbiehania. Doposiaľ stanovil mieru účasti vodiča vozidla v rozsahu 100 %. V druhej časovej etape, t. j. po začiatku manévru odbočovania motocyklistom tento spomalil, nachádzal sa na pravom okraji vozovky, pričom začal odbočovať vľavo a mal možnosť vidieť vozidlo zn. Peugeot nachádzajúce sa v strede vozovky. Čiže odbočoval vľavo v čase, kedy už bol predchádzaný vozidlom zn. Peugeot a v tomto časovom úseku súd vyhodnotil porušenie povinnosti vodiča vozidla tak, že u tohto naďalej pretrvávalo porušenie dopravných predpisov a včasnou reakciou tento nemohol dopravnej nehode zabrániť. U motocyklistu v danom čase došlo k porušeniu povinnosti zvýšenej opatrnosti pri odbočovaní vľavo, keď mal možnosť a aj videl (podľa jeho výpovede v trestnom konaní) vozidlo zn. Peugeot, ktoré sa už plne nachádzalo v manévri predbiehania, no zároveň sa mohol spoliehať na dodržiavanie dopravných predpisov vodičov idúcich za ním. Znalec pritom uviedol, že skutočnosť, že začal odbočovať vľavo je iného ako technického charakteru (teda napr. spoliehanie sa na dodržiavanie predpisov vozidiel idúcich za ním). Mieru účasti na dopravnej nehode v danom časovom úseku tak hodnotil 50 % u vodiča vozidla a 50 % u vodiča motocykla, keď tento začal manéver odbočovania v čase, keď mohol vidieť, že ho vozidlo zn. Peugeot už predchádza. V ďalšom časovom úseku vodič vozidla zn. Peugeot reagoval na vybočenie motocykla, ktorý sa naďalej pohyboval šikmo vľavo, motocyklista pri pohľade dozadu mal možnosť vidieť vozidlo zn. Peugeot jazdiace vľavo a na to mal možnosť reagovať. Z hľadiska zodpovednosti vodičov nenastala zmena od predchádzajúceho časového úseku. Celkom tak prvoinštančný súd dospel k záveru, že hlavnou a prvotnou príčinou vzniku dopravnej nehody bolo porušenie dopravných predpisov, bez ktorého by ku vzniku škody na zdraví u žalobcu nedošlo.

Z uvedeného vyvodil, že zodpovednosť vodiča motorového vozidla, ktorého konanie bolo prvotnou príčinou vzniku dopravnej nehody, musí byť podľa názoru súdu vyššia ako zavinenie žalobcu, ktorý sa totiž do určitej obmedzenej miery mohol spoliehať aj na to, že ostatní účastníci dopravy budú dodržiavať dopravné predpisy, hoci pri odbočovaní niesol zodpovednosť za zvýšenú opatnosť a bol povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví. K dopravnej nehode prispela aj technika jazdy žalobcu, ktorá bola v trestnom konaní označovaná ako technická príčina vzniku dopravnej nehody. Mieru zodpovednosti vodiča vozidla zn. Peugeot ustálil na 75 % (v prvom časovom úseku 100 % a v druhom 50 %) a zodpovednosť žalobcu v rozsahu 25 % (v prvom úseku 0 % a v druhom úseku 50 %).

6. Pokiaľ sa týka samotnej výšky škody súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku č. 01/2019 vypracovaného znalcom T. I. X. pre odbor zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, ktorý rozsah bodového hodnotenia bolestného spolu s jeho zvýšením stanovil na 1220 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 460 bodov. Poukázal na to, že žalovaný v priebehu konania znalecký posudok či rozsah bodového hodnotenia nenamietal, vo svojich podaniach sa k tomuto nevyjadril a takto učinil až na nariadených pojednávaniach s výnimkou pojednávania konaného dňa 30.9.2021, kde namietol výšku jedného bodu, ktorá mala byť podľa neho nižšia, než si žalobca uplatňoval a s výnimkou záverečnej reči, kde na poslednom pojednávaní žalovaný namietal jednak znalecký posudok, rozsah bodového hodnotenia, jeho zvýšenie, ustálenie zdravotného stavu. Prvoinštančný súd však z dôvodu koncentrácie konania na námietky žalovaného prezentované až v záverečnej reči neprihliadol a vychádzal z bodového hodnotenia menovaného znalca a jeho záveru o ustálení zdravotného stavu žalobcu v marci 2018. Konštatoval tiež, že predmetný znalecký posudok spĺňa náležitosti súkromného znaleckého posudku. Vo vzťahu k hodnote jedného bodu, ktorú žalovaný namietal už skôr, uviedol, že vychádzal zo znalcom uvedeného okamihu ustálenia zdravotného stavu, ktorý bol v marci 2018 a v súlade s § 5 ods. 2 zák. č. 437/2004 Z. z. v spojení s § 1 opatrenia Ministerstva zdravotníctva č. S05091-OL-2018 z 16.5.2018 stanovil hodnotu jedného bodu náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 19,08 eura. Pri náhrade za bolesť v počte bodov 1220 x 19,08 eura predstavuje výška náhrady škody 23.277,60 eura a z toho 75 % (zodpovednosť žalovaného) je 17.458,20 eura, po zaokrúhlení podľa § 5 ods. 2 zák. č. 437/2004 Z. z. 17.459 eur. Pokiaľ sa týka sťaženia spoločenského uplatnenia pri rozsahu bodového hodnotenia 460 bodov a hodnote jedného bodu 19,08 eura predstavuje odškodnenie 8.776,80 eura a z toho 75 % činí 6.582,60 eura, po zákonom zaokrúhlení 6.583 eur.

V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP, t. j. podľa zásady úspechu v konaní, ktorú je potrebné uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisela od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce (viď rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13.12.2017, sp. zn. 10Co/191/2017). Predmetom konania bol nárok žalobcu na náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Čo sa týka základu nároku, žalobca bol v plnom rozsahu úspešný a pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku, táto závisela od úvahy súdu o rozsahu zodpovednosti žalobcu a poistenca žalovaného a od lekárskeho znaleckého posudku a výšky hodnoty jedného bodu stanoveného zákonom. Podľa názoru súdu žalobcu nemožno, pokiaľ ide o jeho čiastočný neúspech vo výške uplatneného nároku, zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku, keď toto záviselo od úvahy súdu a znaleckého posudku. Žalobcovi preto priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. S odkazom na ust. § 258 CSP priznal prvoinštančný súd v rovnakom rozsahu nárok na svedočné svedkovi N. Y. P., a to proti neúspešnému žalovanému.

7. Proti výroku I. v rozsahu, v ktorom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi bolestné nad sumu 11.639 eur, výroku II. v rozsahu, v ktorom súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia nad sumu 4.388,50 eura a proti súvisiacim výrokmi IV. a V. o náhrade trov konania a svedočného podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť tak, že súd žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietne a žalovanému prizná proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 3,04 % a svedkovi N. Y. P. prizná nárok na náhradu svedočného voči žalobcovi v rozsahu 51,52 % a voči žalovanému v rozsahu 48,48 %, za súčasného priznania nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému v rozsahu 100 %. Nestotožnil sa s prvoinštančným súdom stanovenou mierou spoluzavinenia žalobcu. Bol toho názoru, že

nebol v danom prípade zodpovedajúco zohľadnený vzájomný vzťah medzi konaním vodiča motorového vozidla a konaním žalobcu, ktoré viedlo k vzniku škody na zdraví. Poukázal na to, že technickou príčinou dopravnej nehody sú tie prvky nehodového deja, ktoré buď vyvolali kolíziu situáciu alebo znemožnili zabrániť dopravnej nehode. Zo znaleckého posudku N.. P. vyplynulo, že technickou príčinou stretu vozidla a motocykla bolo konanie samotného žalobcu, keď odbočoval na miesto ležiace mimo vozovku v čase, keď už bol predchádzaný vozidlom, pričom mal možnosť toto vozidlo vidieť. Žalobca tak zavinene a v rozpore s § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z. porušil svoje povinnosti, čo bolo jednou z príčin dopravnej nehody. Znalec navyše dospel k záveru, že žalobca mohol zabrániť kolízii, ak by reagoval zodpovedajúco na vzniknutú situáciu, teda vykonal by odbočovací manéver až po prejení vozidla zn. Peugeot. Na druhej strane nemožno prehliadnuť ani to, že v čase bezprostredne pred stretom vozidla s motocyklom, vodič vozidla predbiehal motocykel na mieste, kde je to dopravným značením zakázané. Vodič vozidla tak rovnako zavinene porušoval svoje povinnosti vyplývajúce mu z právnych predpisov upravujúcich pravidlá cestnej premávky. Podľa znalca vodič mohol stretu s motocyklom predísť iba tým, že by v predmetnom úseku nepredbiehal motocykel, na vzniknutú situáciu reagoval zodpovedajúco a nemal možnosť stretu zabrániť. Z uvedeného vyvodil, že k vzniku škody na zdraví svojím protiprávnym konaním zavinene sa podieľali tak žalobca, ako aj vodič motorového vozidla, keď porušovali povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov, čím obaja rovnako prispeli k stretu vozidiel. Ak by pritom ktorýkoľvek z nich svoje povinnosti neporušoval, tak by k stretu vozidiel a škode na zdraví nedošlo. Miera spoluzodpovednosti oboch účastníkov dopravnej nehody je tak podľa žalovaného porovnateľná (rovnocenná), keď obaja zavinene porušovali povinnosti z predpisov upravujúcich pravidlá cestnej premávky, ktoré sú vo svojej podstate osobitnými preventívnymi povinnosťami, pričom ak by ktorýkoľvek z nich svoje povinnosti neporušoval, tak by k stretu vozidiel a vzniku škody na zdraví žalobcu nedošlo. Žalobcovi preto vychádzajúc zo znaleckého posudku T.. X. prináleží voči žalovanému náhrada bolesti vo výške 11.639 eur (50 % zo sumy 23.278 eur) a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.388,50 eura (50 % zo sumy 8.777 eur). Pokiaľ súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu škody na zdraví nad uvedenú sumu, rozhodol tak nesprávne.

8. Odvolanie voči rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania žalovaný odôvodnil nesprávnosťou záveru prvoinštančného súdu o plnom úspechu žalobcu čo do základu nároku. Prvoinštančnému súdu vytkol, že dostatočne nerozlíšil medzi úspešnosťou žalobcu čo do základu jeho nárokov a čo do ich výšky. Žalobca nebol plne úspešný ani čo do základu uplatneného nároku, keď aj súd prvej inštancie sám dospel k záveru, že žalobca sám spoluzodpovedá za vzniknutú škodu na zdraví, pričom žalobca svoje nároky uplatňoval bez zohľadnenia spoluzodpovednosti. Žalobcovi nevznikli ním uplatnené nároky v plnom rozsahu, ale iba čiastočne v rozsahu po zohľadnení jeho spoluzodpovednosti. Navyše žalobca v konaní uplatňoval nárok na náhradu bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v rozpore s ním predloženým posudkom T.. X., ktorým posudzoval výšku žalovaných nárokov. Z predloženého posudku je totiž zrejmé, že k ustáleniu zdravotného stavu malo dôjsť v roku 2018, ohodnotenie bolesti pri ustálení zdravotného stavu v roku 2018 predstavovalo sumu 23.278 eur a sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 8.777 eur, žalobca si však uplatňoval za bolesť 24.010 eur a za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 9.053 eur. Sám žalobca si tak uplatňoval svoje nároky vo vyššej výške, ako to vyplývalo z predloženého posudku a v prevyšujúcej časti tak nebol žalobca neúspešný z dôvodu, že ich výška závisela od posudku, resp. úvahy súdu, ale výlučne pre ním zvolený spôsob uplatnenia nárokov. V súlade s princípom zodpovednosti za úspech, zásadou procesnej zodpovednosti a princípom zákazu zneužívania práv je plne na mieste, aby žalobca znášal procesné dôsledky s tým spojené. Po zodpovedajúcom zohľadnení spoluzodpovednosti žalobcu za jemu vzniknutú škodu na zdraví (50 %) a toho, v akej výške si uplatnil svoje nároky, tak bol v konaní úspešný v rozsahu 48,48 % a neúspešný v rozsahu 51,52 %, a preto mal súd prvej inštancie žalobcu zaviazat' na náhradu trov konania žalovaného v rozsahu 3,04 % a uvedené zohľadniť aj pri rozhodovaní o náhrade svedočného.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovaným uvedené odvolacie dôvody označil ako neopodstatnené a nelegitímne. V celom rozsahu sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného o nezohľadnení vzájomného vzťahu medzi konaním vodiča motorového vozidla a konaním žalobcu a nesprávnym posúdením spoluzodpovednosti žalobcu. Rozhodnutie prvoinštančného súdu označil za riadne a v súlade s požiadavkami súdnej praxe odôvodnené (I. ÚS 50/2004, III. ÚS 209/2004, IV. ÚS 252/2004), koherentné a právne korektné. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie jasne, výstižne a presvedčivo uviedol dôvody ako i jednotlivé premisy, ktorého ho v konkrétnej veci viedli ku kreovaniu záveru o dôvodnosti

petitórnych nárokov žalobcu, resp. k záverom o konkrétnom ustálení miery zodpovednosti za spôsobenú škodu medzi jednotlivých aktérov dopravnej nehody práve v rozsahu 25 % na strane žalobcu a 75 % na strane vodiča Ď.. Žalovaným namietaná domnelá nesprávnosť napadnutého rozsudku z dôvodu, že súd neustálil zodpovednosť za zavinenie dopravnej nehody medzi jednotlivých účastníkov pomerne sa žalobcovi javí ako neudržateľná, a to predovšetkým s poukazom na obsahovú stránku ratio decidendi napadnutého rozsudku, a to najmä vzhľadom na ods. 42., 43. a 45. odôvodnenia, v ktorých súd podrobným a vyčerpávajúcim spôsobom sformuloval svoje úvahy, jednotlivé premisy a konkrétny myšlienkový postup, ktorým sa spravoval pri zodpovedaní otázky miery spoluzodpovednosti jednotlivých účastníkov dopravnej nehody na spôsobenej škode. Námietky žalovaného v tomto smere nie sú presvedčivé a spoľahlivou bázou na kreovanie záveru o nesprávnosti meritórneho rozhodnutia či o nutnosti kasácie napadnutého rozsudku, keďže sami o sebe a priori nemohli založiť dôvodnosť a prípustnosť vymedzených odvolacích dôvodov. Z odvolania žalovaného rezultuje, že obrana vychádza a priori z technických záverov znalca N.. P., avšak bližšie nezohľadňuje jednotlivé okolnosti dopravnej nehody, výpovede jej priamych účastníkov či definíciu technickej príčiny nehodového deja v zmysle ustálenej metodiky. Záver súdu o konkrétnom ustálení miery spoluzodpovednosti nemožno podľa názoru žalobcu kreovať výhradne na základe záverov znaleckého dokazovania. Konajúci súd musí nevyhnutne skúmať jednotlivé skutkové okolnosti konkrétneho stretu, ktoré boli hlavnými príčinami, a to nie izolovane, ale všetky vo vzájomnej súvislosti z hľadiska ich významu pre vznik škody (viď rozsudok NS ČR z 28.5.2003, sp. zn. 25Cdo/974/2002. Podľa názoru žalobcu je práve nesprávna technika jazdy vodiča Ď. tým prvkom nehodového deja, ktorý vyvolal vznik kolíznej situácie, a ktorý predstavuje kvalitatívne vyšší stupeň porušenia povinnosti v porovnaní s eventuálnym pochybením na strane žalobcu, ktorý údajne mal možnosť reagovať na manéver predchádzania realizovaný vodičom Ď., avšak nedodržanie zvýšenej opatrnosti pri odbočovanom manévri malo byť údajne okolnosťou znemožňujúcou žalobcovi zabrániť dopravnej nehode. Záver konajúceho súdu o hlavnej/ ťažiskovej zodpovednosti vodiča Ď. je podľa žalobcu plne legitímny a opodstatnený, a to aj s ohľadom na a) esenciálne porušenie pravidiel cestnej premávky vodiča Ď. so vznikom nehodového deja, b) príčinnú súvislosť protiprávneho konania vodiča Ď. so vznikom nehodového deja, c) možnosti vodiča Ď. zabrániť vzniku dopravnej nehody, d) priznanie pochybení vodičom Ďateľom priamo na mieste dopravnej nehody pred príslušníkmi polície, e) legitímne právo žalobcu dovolávať sa princípu obmedzenej dôvery v doprave či f) nevytvorenie náhlej prekážky žalobcom vodičovi Ď.. Prvoinštančný súd pri posudzovaní spoluzodpovednosti žalobcu na spôsobenej škode nepostupoval svojvoľne, zjavne nesprávne, resp. tak, že by svojou úvahou akýmkoľvek spôsobom porušil procesné práva žalovaného vrátane jeho práva na spravodlivý súdny proces. A contrario postup súdu v danej veci vykazuje znaky náležitej, transparentnej a objektívnej aplikácie zásady voľného hodnotenia dôkazov rezultujúcej k prijatiu právne konformného a udržateľného záveru o rozdelení miery zodpovednosti za spôsobenú škodu v rozsahu 25 % na strane žalobcu a 75 % na strane poistenca žalovaného. Podporne v súvislosti so zásadou voľného hodnotenia dôkazov žalobca poukázal na právne závery vyslovené ÚS SR v uznesení zo dňa 25.6.2019, sp. zn. I. ÚS 275/2019, v zmysle ktorých „Záver súdu o (väčšej) hodnovernosti niektorého z dôkazov, resp. niektorej výpovede, ktorý v prejednávanej veci primerane vysvetlí, je prirodzeným výsledkom procesu voľného hodnotenia dôkazov a sám o sebe neindikuje možnosť porušenia označených práv len z dôvodu, že sťažovateľ sa domnieva, že niektoré dôkazy mali byť hodnotené rozdielne.“ Zdôraznil, že súd prvej inštancie v danej veci kriticky vyhodnotil technické závery N.. P. a tiež náležite reflektoval na všetky individuálne okolnosti posudzovanej dopravnej nehody jednotlivo, ako i vo vzájomnom súhrne. Svojím záverom reflektoval na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, z ktorej rezultuje, že znalecký posudok vo všeobecnosti dáva odpovede na odborné otázky, ktoré vzhľadom na charakter posudzovanej problematiky, nemôže zodpovedať posudzujúci orgán samostatne, ale vyhodnotenie informácií z neho vyplývajúcich už nie je odborným riešením, ale riešením právnym (totožne III. ÚS 267/2014). Za podrobne odôvodnený a správny označil aj postup prvoinštančného súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Dodal, že žalobcu nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie eventuálneho zohľadnenia miery spoluzodpovednosti jednotlivých účastníkov na spôsobenej škode a za následné krátenie uplatnených nárokov žalobcu s poukazom na § 441 OZ, keďže sa jedná o právnu normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá je determinovaná voľnou úvahou konajúceho súdu.

10. Žalovaný v súdom stanovenej lehote odvoláciu repliku nedoručil.

11. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v celom napadnutom rozsahu, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný

skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného čo do veci samej nie je dôvodné a čo do rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania je sčasti dôvodným.

12. Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, tieto substancoval pod príslušné právne normy, ktorých obsah správne vyložil a v celom rozsahu vecne správne závery, ku ktorým dospel, aj riadne, presvedčivo a v súlade s požiadavkami súdnej praxe a ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil. V postupe a meritórnem rozhodnutí tak nedošlo k naplneniu žiadneho zo žalovaným vytýkaných odvolacích dôvodov. Nakoľko odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu stotožňuje, v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolaciu argumentáciu vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnenú a nespôsobilú spochybníť vecne správny záver súdu prvej inštancie v časti, ktorej žalobe o náhradu škody na zdraví vyhovel a jeho subjektívna nespokojnosť s ustálením miery spoluzavinenia žalobcu na vzniknutej škode nemôže byť sama o sebe dôvodom pre takéto spochybnenie. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia a v nadväznosti na odvolaciu argumentáciu žalovaného odvolací súd dopĺňa nasledovné:

13. Odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnych skutkových zisteniach je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kedy je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

14. Právnym posúdením možno rozumieť činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétne právnu normu na zistený skutkový stav. Podľa rozhodovacej činnosti odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h) CSP môže byť daný použitím nesprávnej právnej normy alebo aplikáciou správnej právnej normy, ktorú súd nesprávne interpretoval alebo napokon použitím správnej právnej normy a jej správnej interpretácie, ale jej nesprávnej aplikácie na zistený skutkový stav veci (viď napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2MCdo/4/2009).

15. V prejednávanej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že za vznik škody na zdraví žalobcu, ku ktorej došlo dňa 16.8.2017 pri kolízii ním vedeného motocykla a motorového vozidla zn. Peugeot vedeného a prevádzkovaného poistencom žalovaného, zodpovedá v rozsahu 25 % samotný žalobca a v rozsahu 75 % poistenec žalovaného. Žalovaný žiadal odvolaciemu prieskumu podrobiť správnosť skutkových a právnych záverov ohľadom ustálenia miery spoluzavinenia žalobcu na škodu na zdraví majúcu za to, že každý z vodičov sa na vzniku škody podieľal rovnocenne, keď obaja porušili pravidlá cestnej premávky, a pokiaľ by ktorýkoľvek z nich svoje povinnosti neporušil, ku vzájomnej kolízii medzi nimi by nedošlo. V rozsahu nad 50 % prvoinštančným súdom správne ustálenej výšky žalovaného nároku žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Odvolací súd má však za to, že súd prvej inštancie pri posudzovaní spoluzavinenia poškodeného na vzniku škody podľa § 441 OZ zohľadnil všetky podstatné okolnosti nehodového deja, náležite, presvedčivo a transparentne v odôvodnení napadnutého

rozhodnutia vysvetlil úvahy, ktorými sa pri ustálení miery spoluzavinenia poškodeného riadil, jeho závery sú koherentné, logické a plne v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania ako aj zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

16. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou argumentáciou žalovaného, že žalobca sa rovnakou mierou ako vodič motorového vozidla zn. Peugeot podieľal na vzniku dopravnej kolízie a pri nej spôsobenej škody na zdraví, a že súd prvej inštancie zodpovedajúco nezohľadnil vzájomný vzťah medzi konaním oboch vodičov vedúcim ku vzniku škody na zdraví. Takýto záver nemožno izolovane vyvodiť len zo skutočnosti, že obaja účastníci nehodového deja porušili pravidlá cestnej premávky, ako to urobil žalovaný. Primárnym a hlavným dôvodom vzniku dopravnej kolízie aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo konanie vodiča motorového vozidla zn. Peugeot, ktorý ako prvý závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky, keď predchádzal motocykel vedený žalobcom v úseku vozovky vyznačenom vodorovným dopravným značením „Pozdĺžna súvislá čiara“, napriek tomu, že si to dopravná situácia nevyžadovala, čím spáchal priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k) zák. o priestupkoch. Podporne v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na súdom prvej inštancie oboznámený znalecký posudok č. 39/2018 vypracovaný N.. P., v ktorom znalec ako základný predpoklad pre možnosť zabránenia vzniku nehodového deja vyhodnotil nepredchádzanie motocyklistu v úseku, kde bolo dopravným značením zakázané predchádzanie cez pozdĺžnu súvislú čiaru do ľavej protismernej časti vozovky.

17. Ako správne konšatoval súd prvej inštancie, z ďalšieho priebehu nehodového deja. Je zrejmé, že pokiaľ by vodič motorového vozidla prísne rešpektoval dopravné značenie, na čo sa v obmedzenej miere mohol spoliehať žalobca, a nezačal by predbiehať motocykel v úseku, kde to bolo podľa dopravných predpisov zakázané, k vzniku škody v spôsobenom rozsahu by nedošlo. Súd prvej inštancie zohľadnil aj závery znaleckého dokazovania vykonaného v trestnom konaní, v zmysle ktorých žalobca mal pri pohľade dozadu možnosť vidieť vozidlo zn. Peugeot a rozpoznať, že ho toto vozidlo predchádza, z čoho z hľadiska zodpovednosti správne vyvodil, že žalobca mal pri zvýšenej opatrnosti v súlade s § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z. reagovať na toto nezákonné predchádzanie tak, že s odbočovaním mal vyčkáť do ukončenia predbiehacieho manévru, čím by aj podľa znalca N.. P. mohol zabrániť vzájomnému stretu jeho motocykla s predbiehajúcim sa vozidlom. Uvedené korešponduje aj so všeobecnou prevenčnou povinnosťou podľa § 415 OZ a tzv. princípom obmedzenej dôvery v cestnej premávke, v zmysle ktorého aj vodič rešpektujúci dopravné predpisy má vnímať a adekvátne reagovať na porušenie pravidiel cestnej premávky zo strany iného účastníka cestnej premávky, a to v záujme minimalizovania vzniku kolíznej situácie. Na vzniku škody a vzájomnej kolízii motocykla a vozidla sa tak podľa znalca N.. P. pričínili obaja účastníci dopravnej nehody a posúdenie závažnosti týchto pochybení z hľadiska ustálenia miery zodpovednosti bolo otázkou právneho posúdenia prvoinštančného súdu, ktoré odvolací súd vyhodnotil ako správne a zohľadňujúce všetky podstatné okolnosti prejednávanej veci, ako aj vzájomný vzťah medzi konaním oboch zúčastnených vodičov a vznikom posudzovanej škody na zdraví, keď súd prvej inštancie kvalitatívne vyšší podiel na vzniku dopravnej nehody pričítal poistencovi žalovaného, a to v rozsahu 75 %. Neadekvátnu reakciu žalobcu na nezákonné predchádzanie zo strany vodiča motorového vozidla zn. Peugeot a nedostatočnú opatrnosť a predvídavosť z jeho strany nemožno aj podľa názoru odvolacieho súdu z hľadiska zodpovednosti vyhodnotiť za rovnocenne sa podieľajúcu na vzniku spôsobenej škody. Opačný záver nemožno vyvodiť ani zo skutočnosti, že za technickú príčinu dopravnej nehody bolo znalcom N.. P. označené konanie žalobcu, keď odbočoval na miesto mimo vozovku v čase, kedy už bol predchádzaný vozidlom zn. Peugeot, ktoré mal možnosť v danom čase vidieť. Posúdenie miery zodpovednosti porušenia právnych predpisov upravujúcich bezpečnosť cestnej premávky v príčinnej súvislosti so spôsobenou škodou predstavuje otázku právnou, nie skutkovú, pričom samotný znalec zdôraznil, že primárnym predpokladom pre zabránenie nehodového deja bolo nepredchádzanie žalobcu na mieste, kde to pravidlá cestnej premávky neumožňovali

18. Ako dôvodné odvolací súd však vyhodnotil odvolanie žalovaného čo do rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania a náhradu svedočného (výroky IV. a V.), vychádzajúce z nesprávnej interpretácie zásady úspechu v danej veci (§ 255 ods. 1, 2 CSP). V predmetnej veci súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní ustálil, že za žalobou uplatnenú škodu na zdraví sčasti zodpovedá aj žalobca. V rozsahu, v akom sa poškodený svojím protiprávnym konaním podieľal na vzniku škody, nie je daná zodpovednosť toho, kto za škodu zodpovedá. Pokiaľ preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že zodpovednosť poistenca žalovanej je čo do rozsahu 75 % a vo zvyšku sa na vzniku škody podieľal aj žalobca, nemožno hovoriť o plnom úspechu žalobcu čo do základu žalovaného nároku, ako správne namieta žalovaný. Posudzovaním miery spoluzavinenia žalobcu súd nerozhodoval o výške

nároku na náhradu škody ako takej, na čo dopadá súdnou praxou akceptované a prvoinštančným súdom nesprávne použité pravidlo priznania nároku na náhradu trov konania v plnom rozsahu v sporoch, v ktorých výška plnenia (a tým aj čiastočný neúspech žalobcu) závisela od úvahy súdu alebo záverov znaleckého dokazovania, ale o základe nároku uplatneného titulom zodpovednosti s použitím ust. § 441 OZ. V rozsahu, v akom za škodu zodpovedá samotný poškodený, nie je daná zodpovednosť škodcu, t. j. základ nároku v danom rozsahu nie je daný. Až následne po posúdení prípadného spoluzavinenia súd v sporoch o náhradu škody pristúpi k posúdeniu jej výšky (ak dospeje k záveru, že za vznik škody zodpovedá výlučne poškodený, žalobu ako nedôvodnú zamietne). Naviac samotná skutočnosť, že ust. § 441 OZ predstavuje právnu normu s relatívne neurčitou hypotézou sama o sebe neznamená, že súd rozhoduje na základe vlastnej úvahy ako je tomu napr. pri nárokoch na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 3 OZ. Podporne v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na právne závery publikované v rozhodnutí R 15/1977, z ktorých vyplýva, že ani v prípade, ak je na určenie rozsahu zodpovednosti osôb zúčastnených na škodovej udalosti nariadené znalecké dokazovanie, nejedná sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania o vec, v ktorej je výška nároku závislá na znaleckom posudku alebo na úvahe súdu (§ 142 os. 3 OSP), keďže zisťovanie sa v takom prípade týkalo samotného základu nároku, nie jeho výšky (obdobne tiež R 42/1973). Rovnako v rozhodnutí sp. zn. 4MCdo/9/2007 NS SR uviedol, že aplikácia pravidla vychádzajúceho z ust. § 142 ods. 3 OSP a vzťahujúceho sa na úvahu súdu sa týka len prípadov, kedy úvaha súdu sa týka len skutkových poznatkov o výške plnenia a nespája sa so základom uplatneného nároku a jeho právnym posúdením, Takáto úvaha má základ v hmotnom práve, ktoré výšku nárokov upravuje len vymedzením určitých relevantných kritérií a túto výšku prenecháva na rozhodnutie konkrétnym okolnostiam prípadu, čo nie je daný prípad. V prípade, ak žalobca v konaní preukázal zodpovednosť žalovaného za spôsobenú škodu „len“ v rozsahu 75 %, nie je žiaden procesne prípustný a logicky odôvodnený dôvod prečo by ho súd nemal zaťažiť procesnou zodpovednosťou za výsledok konania a jeho pričinenie na vzniku škody zohľadniť pri rozhodovaní o trovách konania.

19. Prisvedčiť je potrebné žalovanému aj v tej časti odvolacej argumentácie, v ktorej namietal, že žalobca nebol v konaní plne úspešný aj z dôvodu, že časť jeho nároku bola zamietnutá pre nesprávne použitú výšku jedného bodu vyplývajúcu z podzákonnej právnej úpravy, a teda vopred riadne kvantifikovateľnú a predvídateľnú. Uvedená skutočnosť sa rovnako mala prejavíť v procesnom neúspechu žalobcu. Podľa názoru odvolacieho súdu aj pri rozhodovaní v sporoch o náhradu škody na zdraví je potrebné dôsledne rozlišovať, či neúspech ohľadom výšky žalovaného plnenia (nie základu) bol závislý od úvahy súdu alebo znaleckých záverov, kedy žalobcu nemožno pre objektívnu neschopnosť vopred kvantifikovať výšku žalovaného nároku zaťažiť procesnou zodpovednosťou za prípadný neúspech, alebo či dôvodom jeho neúspechu boli iné okolnosti, ako tomu bolo v danom prípade, a teda súdnou praxou akceptované pravidlo vyplývajúce z býv. ust. § 142 ods. 3 OSP je potrebné vykladať v súlade s jeho účelom a nie mechanicky v každom spore, ktorého predmetom je nárok na náhradu bolestného a SSÚ.

20. Vzhľadom na uvedené pri zohľadnení skutočnosti, že z pôvodne žalobcom uplatnenej náhrady škody vo výške 33.063 eur (náhrada za bolesť vo výške 24.010 eur a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 9.053 eur) súd prvej inštancie za dôvodný uznal nárok na náhradu škody na zdraví vo výške 24.042 eur (náhrada za bolesť v sume 17.459 eur a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 6.583 eur) možno konštatovať, že žalobca bol v konaní čiastočne úspešný čo do 72,72 % a žalovaný čo do 27,28 %, a preto podľa § 255 ods. 2 CSP má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 45,44 % zodpovedajúcom pomeru jeho čistého úspechu v spore. V časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol, nebola dôvodom úvaha súdu či znalecké závery ohľadom výšky plnenia, ako nesprávne uzavrel súd prvej inštancie. V rovnakom rozsahu, ako určil súd zodpovednosť žalobcu a poistenca žalovanej zaťažuje sporové strany náhrada svedočného voči svedkovi N.. P..

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania odvolací súd vychádzal z toho, že žalobca bol čo do veci samej v odvolacom konaní plne úspešný, a preto mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Čiastočný úspech žalovaného len čo do trov prvoinštančného konania odvolací súd v rámci rozhodovania o trovách odvolacieho konania nezohľadnil, keď žalovaný žiadal, aby mu súd priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 3,04 %, čo nevyhodnotil ako dôvodné.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).